

Staters hævdevundne Politik, hvorefter de ikke blander sig i andre Staters Politik eller indre Styrelse, men paa den anden Side indtager en særlig Stilling overfor rent amerikanske Spørgsmaal.

Ved en Skrivelse af 12. Februar 1926 gjorde de Forenede Staters Udenrigsminister den danske Gesandt saavel som de øvrige Signatarmagters Gesandter i Washington bekendt med Senatets Beslutning og anmodede om en skriftlig Udtalelse om, hvorvidt den danske Regering vilde anerkende de omhandlede Betingelser, Forbehold og Forstaaelser som en Del af og en Betingelse for de Forenede Staters Tilslutning.

Under Folkeforbundets Møde den 18. Marts s. A. vedtoges det at indbyde de Forenede Staters Regering saavel som alle de Regeringer, til hvilke den havde foretaget den omhandlede Henvendelse, til en Konference i Genève i September 1926 for at udarbejde en Overenskomst, der kunde muliggøre de Forenede Staters Tilslutning.

I sit Svar til Folkeforbundets Generalsekretær afsløg de Forenede Stater imidlertid at tage Del i en saadan Konference. Der henvistes bl. a. til, at Senatets Forbehold var klare og utvetydige, og at de utrykkelig henviste til Fremgangsmaaden med en Noteveksling. De Forenede Staters Regering kunde ikke gøre nogen Forandring heri eller ændre eller fortolke de nævnte Betingelser og Forbehold. En særlig ny Overenskomst vilde formentlig ikke være nødvendig, idet Antagelsen af de paagældende Forbehold i sig selv vilde udgøre en saadan Overenskomst.

Konferencen afholdtes derefter i Genève i September 1926 uden Deltagelse fra de Forenede Staters Side, og det vedtoges at acceptere de fire første af de i Senatets Beslutning opstillede Forbehold (ovenfor nævnt under 1—6), dog at man under Hensyn til, at de Forenede Stater havde forbeholdt sig Ret til at tage deres Tiltrædelse af Protokollen tilbage, tog det Forbehold, at der blev givet de andre Signatarmagter en tilsvarende Ret til med $\frac{2}{3}$ Flertal at tilbagekalde deres Tiltrædelse af de amerikanske Forbehold. Med Hensyn til det femte Forbehold (ovenfor nævnt under 7 og 8) vilde man ikke anerkende de Forenede Staters Ret til at modsætte sig et Spørgsmaals Forelæggelse for Domstolen til raadgivende Udtalelse, men kun tillægge de Forenede Staters Modstand samme Betydning, som vilde tilkomme ethvert andet Forbundsmedlems Modstand enten i Raadet eller i Forsamlingen, idet man forbeholdt sig at indtage det Standpunkt, at Enstemmighed ikke altid

vilde være nødvendig. Konferencen fandt iøvrigt, at der maatte tilvejebringes en særlig Overenskomst mellem de Forenede Stater og Signatarmagterne; og et Protokolludkast herom vedtoges. De enkelte Stater skulde paa Grundlag af Konferencens Beslutninger besvare de Forenede Staters ovennævnte Note af 12. Februar 1926.

Efter at den danske Regering havde bragt i Erfaring, at en Del af Signatarmagterne agtede at besvare den amerikanske Note i Overensstemmelse med den af Konferencen foreslaaede Fremgangsmaade, instruerede Udenrigsministeriet Gesandtskabet i Washington om at besvare Noten paa Grundlag af Konferencens Beslutninger; Gesandtskabets Svarnote afgaves den 28. Januar 1927.

Udenrigsministeriet fandt det ikke sandsynligt, at den af Konferencen foreslaaede Fremgangsmaade vilde føre til de Forenede Staters Tilslutning til Domstolen, idet Senatet havde forlangt, at de opstillede Forbehold akcepteredes uden Forbehold. Dette bestyrkedes ogsaa ved forskellige Udtalelser fra amerikansk Side, saaledes udtalte Præsident *Coolidge* i en Tale den 11. November 1926 i Kansas City, at han ikke havde til Hensigt at anmode Senatet om at modificere sin Stilling i denne Sag.

Først den 19. Februar 1929 besvarede Statssekretær *Kellogg* Gesandtskabets Note af 28. Januar 1927 i en Note, der samtidig tilstillede de andre Signatarmagter og Folkeforbundets Generalsekretær. I denne Note resumeres, hvad der er foregaaet i Sagen, og det fremhæves, at Vanskeligheden i Virkeligheden kun drejer sig om det femte amerikanske Forbehold, hvori det hedder: »heller ikke maa den (Domstolen) uden de Forenede Staters Samtykke behandle nogen Anmodning om en Meningstilkendegivelse af raadgivende Art, der berører en hvilken som helst Strid eller et hvilket som helst Spørgsmaal, hvori de Forenede Stater har eller gør Fordring paa at have en Interesse«. Den foreslaaede Protokol, siges det i Noten, synes ikke paa dette Punkt at yde de Forenede Stater tilstrækkelig Beskyttelse; men maaske vil det vise sig muligt fuldtud at beskytte deres Interesser paa anden Maade eller ved en anden Formel; i Virkeligheden bestaar der kun en ringe Uoverensstemmelse. Noten er iøvrigt meget imødekommende og giver Udtryk for et alvorligt Ønske om at komme overens med de andre Magter. Det udtales saaledes i Noten:

»De Forenede Staters Regering ønsker saavidt muligt at undgaa ethvert Forslag, som vilde vanskeliggøre Folkeforbundsraa-